

MARKO KLOOS

OHNIVÁ POLE

FANTOM První
2021

Copyright © 2017 Marko Kloos
Translation © Jakub Mařík
Cover © Chris McGrath

ISBN 978-80-7594-086-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

KAPITOLA 1

PŘERUŠENÝ BĚH

Dlouhán v hledí mé zbraně je gigantický, mnohem větší než ti, které jsem doposud viděl. Kompletně vyplňuje optiku mé M-90, i když je nastavená na nulové přiblížení a on je stále několik set metrů daleko. Beze spěchu jde mým směrem, pomalé kroky znějí jako dělové náboje vybuchující v rudé půdě. Každý krok Dlouhánovy tříprsté nohy zvedá mračno prachu.

Umístím zaměřovací kříž na střed Dlouhánovy hrudi a stisknu spoušť, ale připadá mi, jako by spoušť náhle vážila stonásobek své obvyklé váhy. Tisknu vši silou, jakou prst zvládne, ale spoušť se poddává trýznivě pomalu. Dlouhán, který je vysoký nejméně sto metrů, přede mnou udělá další krok, vzdálenost mezi námi se zkrátí na polovinu. Spoušť M-90 konečně překoná kritický bod a ozve se výstřel. Místo hromové rány a silného zpětného rázu protidlouhánské zbraně však výstřel zní slabě a tlumeně a puška mě do ramene sotva klepne. Hlavice vyletí a zasáhne Dlouhána do horní části mohutného torza, ale já vím, že nebude fungovat, dřív než uvidím malý obláček dopadu. Manuálně do komory pošlu nový náboj a vypálím znovu, přestože tuším, že to bude marné. Vyprázdním zásobník, jedna mizerná střela za druhou. Nezdá se, že by si jich Dlouhán všimal. Jako bych házel oblázky po hoře.

Pak je Dlouhán přímo přede mnou, tyčí se pod šedou oblo-

hou, široký lebeční štít se skloní doleva, když ke mně tvor otočí hlavu. Máchne jednou hubenou paží a snadno mě smete stranou. Svět na přilbovém displeji se divoce otáčí, když mě prudce odhodí nazad.

Když narazím na skálu o pár set metrů dál, vím, že to není skutečné. Náraz by mě měl okamžitě zabít, měl bych se rozmáznout jako brouk na polyplastovém okně hydrobusu a bojová zbroj by na tom nic nezměnila. Místo toho sklouznu na zem, jsem plně při smyslech a žádnou bolest necítím. Stále držím část pušky, ale zbraň se skoro celá roztránila. Zahodím kus, který držím, a zvednu se na nohy.

Dlouhán už si mě nevšímá a pomalými kroky odchází vlevo. Díky své velikosti se pohybuje tak rychle, že by s ním krok neudrželo ani ATV, i když ten tvor nijak nespěchá. Něco mě nutí běžet za Dlouhánem, přestože netuším, jak ho zastavím, pokud ho vůbec doženu.

Dlouhán se ode mě vzdaluje dlouhými hromovými kroky. Skalnatý hřeben, na kterém se nacházím, přede mnou klesá do širokého údolí. Obloha má barvu špinavé oceli a země bledého okru marsové hlíny. Zastavím se na okraji hřebene a ohromně si prohlížím scenérii pod sebou. Dlouhán, již přes kilometr vzdálený, jde k městu, ale to slovo mi nepřipadá jako správné označení pro jejich osadu. „Města“ Dlouhánů jsou jako velké překrývající se mřížky, trochu připomínají korálové útesy, působí neskutečně křehce na dílo tak gigantických tvorů. Údolí pode mnou je dlouhánských staveb plné. Táhnou se, kam až optika mé přilby dohlédne, kilometry čtverečných marsové půdy jsou úplně zastavěné. V otevřeném prostoru mezi stovkami – tisíci – dlouhánských příbytků vidím pohybující se Dlouhány, osamocené i ve skupinách, jsou jich tam stovky, nikdy jsem jich tolik pohromadě neviděl.

Dlouhán, který mě předtím smetl, pokračuje po svahu směrem ke shluku dlouhánských staveb. V polovině sestupu se zastaví a otočí. Masivní hlava se natáčí mým směrem, dokud se nezdá, že se dívá přímo na mě. Dlouho se navzájem měříme

pohledem. Pak tvor zakvílí, zvuk je ohlušující i na kilometr daleko. To kvílení už jsem slyšel, nebo spíš jeho verzi, na bojišti a ve svých snech snad stokrát a pokaždé je to stejně nepřijemné. Jako by ten zvuk spouštěl instinktivní reakci v primitivních částech lidského mozku, ty kousky, které vyvolávají strach, když jsme sami ve tmě bez přístupu ke světlu. Kvílení se přežene krajinou jako zvukové tsunami, přeje se přese mě a odrazí se od kopců za mnou, až ke mně přichází ze všech stran. Dlouhán ho protahuje na dobrou minutu, než pomalu začne ubírat na síle a zakončí ho jediným tónem, který zní skoro truchlivě, jako by to byl pohřební žalm.

Dole v údolí ho vyslyší další Dlouháni a odpovídají mu svými nepřírozenými hlasy, nejprve stovky a pak tisíce, možná desetitisíce. Cítím jejich volání skrz zem a podrážky bot a mám pocit, jako by se každá molekula v atmosféře rozhýbala sonickou energií toho ohlušujícího mimozemského chóru. Každý na planetě musí slyšet tu kakofonii, která zní zvláště harmonicky, přestože ji tvoří desetitisíce nesladěných hlasů. Píseň trvá dlouho a utichá pomalu hlas po hlase.

Následující ticho mým uším připadá zlověstnější a nepřirozenější než to, co mu předcházelo. Vzhlednu k obloze, temné a prázdné, a cítím pomalu narůstající hrůzu ve svém srdci. Ozve se nový zvuk, je ztlumený větrem, ale nepochybně tu je a sílí každou sekundou, je to takové ostré hvízdání. Stejně jako volání Dlouhánů, i tenhle zvuk v atmosféře jsem slyšel už mnohokrát a vím, čemu předchází. Nebál jsem se, když mě Dlouhán smetl, a stejně tak jsem se nebál nepozemského kvílení desetitisíců z nich, ale teď strach mám. Jsem k smrti vyděšený, protože vím, co se blíží atmosférou. Střely nevidím, ale jejich zlověstnou přítomnost cítím ve vzduchu a v kostech. Přichází konec světa a nic tomu nemůže zabránit. Žádný kryt není dost hluboký, aby se v něm dalo schovat, žádný tvor není dost mohutný a silný, aby to mohl přežít.

V posledních okamžicích před detonací se vzduch zavlní, jak ho rozráží malé pevné objekty, které se hypersonickou rych-

lostí řítí k zemi. Pak všichni Dlouháni a jejich podivné mřížované stavby v údolí zmizí v oslepujícím bílém záblesku, na povrchu planety se přede mnou zrodí nové slunce. Okamžitě ucítím žár, který exploze uvolní, je to jako stát u ústí trysek startující rakety. Měl bych hned shořet, v nanosekundě rozložený na atomy, ale když se přese mne přežene tlaková vlna a žár, mé tělo stále drží pohromadě. Zůstávám v jednom kuse dost dlouho, aby ke mně na hřeben dorazil zvuk mnohamegatunové jaderné exploze. Je neskutečně hlasitý, otrásá světem a má takovou fyzickou sílu, jako by šlo o něco hmotného. Já stále vidím a slyším a srdce mi stále buší v hrudi, když mě tlaková vlna zvedne do země, vyrazí mi vzduch z plic a odhodí mě. Hlavou narazím do něčeho pevného. Mým tělem náhle a nečekaně projede nový smyslový vjem a vytrhne mě z noční můry.

Probudím se na podlaze ložnice. Spánek mi pulzuje tupou bolestí. Srdce mi stále buší v hrudi, když se převalím na bok a minutu nebo dvě jen zírám do stropu, dokud tepová frekvence neklesne na rozumnou úroveň. Mám na sobě jen armádní trenýrky a tričko. Kontrola prostředí je v budově přes noc vypnutá, aby se ušetřila energie, a skrz filtrační síť na otevřeném okně fouká chladný podzimní vánek, ale já i tak cítím, jak mi po zádech stéká pot.

Zkontroluju časovou projekci na stropě – 04:38. Vstanu pomalu a bez většího nadšení. Vedle mě v posteli spí Halleyová. Oddechuje hluboce a pravidelně, a proto vím, že její sny – pokud nějaké má – jsou méně dramatické než ty moje. Na paži má nasazený injektor léků, který monitoruje její stav a udržuje ji ve spánku načasovanými injekcemi. Ze soustavy Leonidas jsme se vrátili více jak před měsícem, ale modřiny na její tváři a boku ještě úplně nevybledly.

Pokoj pro hosty v prvním patře domu loďmistra Kopky je malá, v porovnání se stísněnou kajutou, kterou jsme na Luně sdíleli rok před misí Leonidas, tak poloviční, ale je dole na Zemi a v civilní oblasti místo ve vojenském zařízení. Navíc jsme jen

patnáct minut jízdy maglevem od základny Domácích obranných sil Burlington, kde Halleyová každý druhý den absoluuje rehabilitaci. Přežila katapultáž z rozpadající se výsadkové lodi, ale titanový kryt kapsle se uzavřel předčasně a důkladně Halleyové pocuchal levou polovinu trupu. Měla zlomenou levou ruku, nohu a kyčel, utrpěla několik vnitřních zranění a v lebce měla voperovanou titanovou destičku. Víím, že stále trpí bolestmi, ale také víím, zranění ji netrápí ani zdaleka tak moc jako pozastavené letecké oprávnění. Když dojde na snášení fyzické bolesti, má žena je tou nejhouževnatější osobou, jakou znám. Ničí mě, že je zraněná, ale mnohem víc mě trápí, co vynucená nečinnost provádí s její hlavou.

Zajdu do koupelny, zavřu za sebou dveře a pustím vodu do umyvadla, abych si opláchl obličej. Ve vermontské vodě stále cítím zvláštní pachů. Je tak čistá, jak jen může být – ve sklepě je pumpa, která pitnou vodu vytahuje přímo z podloží pod městem – ale já celý život pil jen recyklovanou filtrovanou vodu, nejprve ve VOČ a později ve službě. Zjevně už na ni mám nastavené chuťové pohárky.

Vedle umyvadla je okno a já ho otevřu, abych dovnitř vpustil trochu víc chladného podzimního vzduchu. Ulice venku je tichá. V tuhle hodinu tam nejsou žádní chodci nebo hydroauta a Liberty Falls, město horní střední třídy, zcela postrádá obvyklý noční soundtrack VOČ. Když jsem tu spal poprvé, chybějící hluk v pozadí byl tak znepokojující, že jsem zabíral půl noci, protože jsem se lekal každého šelestu.

Když se vrátím do postele, Halleyová je vzhůru. Ospale na mě pomrkává, hlavu jí obklopuje polštář z paměťové pěny. Na levé straně tváře se od linie vlasů až k čelisti táhne velká modřina. Zpočátku byla černá, pak vybledla do modrozelené a prozatím se ustálila na nezdravém žlutohnědém odstínu.

„Ahoj,“ řeknu. „Promiň, že jsem tě vzbudil.“

„V poho,“ zamumlá Halleyová. S mrkáním se podívá na holografické hodiny na stropě. „Ježíši. Půjdeš ještě spát?“

„Pochybuju,“ odpovím. „Půjdu si zaběhat.“

„V tuhle dobu?“

„Je ideální. Žádní civilové, kterým bych se musel vyhýbat.“

„Dobře,“ odtuší Halleyová. „Ale jseš v tom sám.“

Dávkovač léků na její paži tiše zapípá. Natáhne se levou rukou a stiskne rušící tlačítko, čímž dávkovači zabrání, aby ji znovu uspal dávkou oblbóváků.

„Proč jsi vůbec vzhůru? Mizerný sny?“

„Mizerný sny,“ potvrdím.

„Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ řeknu. „Jen si půjdu zaběhat, abych si pročistil hlavu.“

„Dobře.“ Halleyová se na mě ustaraně podívá. „Do snídaně ať jsi zpátky, nebo zavolám zásahový tým.“

„Potvrzují, madam.“

Venkovní vzduch je příjemně chladný a čistý. Podzim se chýlí ke konci a noční teploty poslední dva týdny padají pod bod mrazu, ale já v zimě běhám rád. Běžím po hlavní třídě Liberty Fall, mímám obchody, které jsou v tuto hodinu stále zavřené, a na každém kroku vydechuji obláček páry. Na sobě mám maskáčové kalhoty bojové uniformy a tričko, pistoli mám v pouzdru na opasku a osobní datapad v postranní kapse. Technicky bych s sebou měl mít neustále pohotovostní výbavu, ale v desetikilové lehké zbroji a s automatickou zbraní zavěšenou na rameni se běhá dost těžko. Běhání jsem vždy nenáviděl, ale v průběhu posledního měsíce po návratu z Leonida jsem si na něj zvykl – a možná jsem mu i přišel na chuť. Čistím si tak hlavu, když nemohu spát a chci být chvíli sám. Bonusem je, že jsem se vrátil na svou váhu předtím, než jsem se stal na rok instruktorem v Oremu a nabral z tamního jídla menší faldy.

Po místních ulicích už běhám nějakou chvíli, ale pořád je to zvláštní pocit, že tu jsem ve tmě sám. Ve VOČ by noční běžec skončil do deseti minut okradený nebo zavražděný, ale obyvatelé Liberty Falls si svoje malé klidné městečko hlídají. Obvykle na své trase potkám policejní hlídku a dne-

šek není výjimkou. Zrovna mímím knihovnu uprostřed města, když kolem mě po ulici projede policejní hydroauto. Ohlédnou se a vidím, jak mě policista obdivně sleduje. Pak na pozdrav zvedne ruku a já mu gesto oplatím. Policejní vůz pokračuje po Main Street, elektromotor je tak tichý, že slyším jen pneumatiky šeptající na asfaltu.

Hned za radnicí se ulice zvedá a přechází do kopce. Zatím jsem ten půlkilometrový kopec nezvládl bez toho, abych si udělal pauzu na vydýchání, ale každé ráno se dostanu o kousek dál. Dnes se dostanu za polovinu, než mi začnou těžknout nohy. Možná nastal den, kdy ten kopec porazím a doběhnu až do rezidenční čtvrti na jeho vrcholku.

Jsem ve třetí čtvrtině, zadýchaný, ale pořád při síle, když mě datapad upozorní na příchozí zprávu. Jsou to tři krátká, tři dlouhá a pak tři krátká zavržení, vzorec rezervovaný pro pohotovost první úrovně. Zastavím se a chvíli jen popadám dech. Pak z kapsy na nohavici vylovím datapad, oči upřené k vrcholu kopce, vzdáleného jen pár set metrů a několik dalších ufuněných minut na desetistupňovém svahu.

Snad zítra.

Obrazovka datapadu ukáže jen krátkou zprávu, ale její obsah se postará o koňskou dávku adrenalinu, který zažene všechnu únavu.

„PROBÍHÁ PRŮNIK DLOUHÁNŮ – VEŠKERÝ PERSONÁL MIMO SLUŽBU AŽ SE OKAMŽITĚ HLÁSÍ NA URČENÉM RVS – TOTO NENÍ CVIČENÍ.“

RVS je zkratka pro regionální vojenské shromaždiště, tedy nejbližší základna s letištem nebo kosmodromem od místa, kde trávíme svou dovolenou nebo opuštěák. Pro mě a Halleyovou to znamená patnáct minut vzdálenou leteckou základnu Domácích obranných sil v Burlingtone. Strčím datapad zpátky do kapsy a běžím z kopce dolů.

Když vybíhám schodiště do pokoje pro hosty nad loďmistrovou restaurací, Halleyová už je venku z postele a napůl oble-

čená. Stáhnou ze sebe propocené tričko a zahodím ho, než ze skříně vytáhnou čisté. „Snídaně bude muset počkat,“ řeknu.

„Dostala jsem upozornění,“ řekne Halleyová. „Jedu taky.“

„To ani náhodou. Jseš na rehabilitaci a nesmíš lítat, dokud ti to nedovolí doktor.“

„Zkus mě zastavit, *poručíku*,“ odsekne. „Stejně bych dneska musela jet do Burlingtonu kvůli dalšímu kolu fyzioterorismu. Klidně ho můžu absolvovat v leteckém overalu, čistě pro jistotu, kdyby náhodou hovno proletělo větrákem a oni měli víc strojů než pilotů.“

Vím, že hádat se s Halleyovou nemá smysl, zvláště když už si zapíná svůj overal. Chtěl bych, aby se vrátila do postele a přijala realitu, že stále není v bojeschopném stavu a že ji žádný velitel letky neposadí za knipl, dokud ji neuvolní vojenský doktor. Zároveň však vím, že tohle za ni rozhodovat nemohu. A tak přestože s tím nesouhlasím, vezmu ze skříně její ramenní pouzdro s pistolí a pomůžu jí ho navléknout. Když popruhem protáhne levou ruku, lehce sebou trhne, ale pak už je pouzdro na svém místě a ona je oblečená a připravená do boje, poprvé od chvíle, kdy se před měsícem vrátila do Sluneční soustavy na trauma lůžku na ošetřovně SAKL *Portsmouth*. Pravou rukou rychle poplácá pistoli zastrčenou v podpaží.

„Dobrý pocit,“ řekne.

„O průnik se nepokusili celý měsíc,“ poznamenám. „Doufal jsem, že do Marsu žádnýho nevidíme.“

„Doufejme, že je to jen jedna loď a ne celá zatracená flotila,“ odvětví Halleyová. „Bylo by vážně k naštvání, kdyby na nás skočili zrovna teď, když se chystáme spustit vlastní ofenzivu.“

Vezmu si svůj pohotovostní batoh a přehodím si ho přes rameno. Ten Halleyové leží na zemi u postele. Přijdu k němu a zvednu ho taky.

„To zjistíme za dvacet minut,“ řeknu. „Jdeme. Chrániče a nabíjení PDW můžou počkat do vlaku.“

V maglevu máme sotva dost času, abychom se navlékli do lehkých zbrojí a nabili naše osobní obranné zbraně, malé samopaly s krátkou hlavní, které nosíme v pohotovostních batozích, abychom měli k dispozici i něco silnějšího než pistoli. Vlak to z Liberty Fall do Burlingtonu zvládne za necelých patnáct minut – rychleji než obvykle, protože jde o vojenský rekviziční vlak, který jezdí mimo jízdní řad. Ještě jednou si navzájem zkontrolujeme vybavení, i když v porovnání s obvyklou bojovou zbrojí tu skoro není co utahovat a kalibrovat, ale je to jedna z těch věcí, kdy hlavy a ruce jedou na autopilota. Navíc to pomáhá na nervozitu, kterou oba cítíme. Po prvním upozornění se na MilNetu žádné další aktualizace neobjevily, takže naše mozky přichází s pestrou paletou pravděpodobných scénářů, vše od jedné dlouhánké lodě po totální útok dlouhánké flotily shromážděné kolem Marsu. Vzpomenu si na živý sen včerejší noci a doufám, že to nebyl záblesk devadesát šest hodin vzdálené budoucnosti. Na takový den nejsem připravený, ani fyzicky, ani psychicky.

Burlington má na maglev trati svou vlastní zastávku. Z vlaku vystupujeme spolu s pár tucty dalších vojáků, kteří se nacházeli ve stejné oblasti, když byl vyhlášen nouzový stav. Bezpečnostní stanoviště u vchodu do základny před zastávkou maglevu hlídá půltucet DOS vojáků v kompletní bojové zbroji a puškami M-66 skloněnými k zemi. Halleyová a já nabídneme k oskenování naše průkazy.

„Důstojník od modulářů,“ říká poručík, který na bezpečnostním stanovišti velí, když se mu na obrazovce objeví moje kvalifikace. „Výborně. Máme tu pár čet, které potřebují důstojníka s výsádkářskými zkušenostmi. Hlaste se prosím na letišti na plošině Bravo, kde vám přidělí odvoz.“

„Já tam jdu taky,“ ozve se Halleyová. „Pro případ, že by potřebovali pilota. Umím létat se vším, co máte v inventáři.“

Strážní důstojník oskenuje její průkaz a vrátí jí ho. „Ano, madam. Seržante Aponte, odvezte ty dva důstojníky na plošinu Bravo. Rychle.“

„Kolik se blíží semenných lodí?“ zeptá se Halleyová.

„Žádná, madam.“ Poručík se z Halleyové podívá na mě a pak na řadu kontrolovaných vojáků. „Už jsou tady. Před hodinou napadli spojenou základnu Thule. V Grónsku. Objevili se odnikud, vylezli rovnou z ledu.“

KAPITOLA 2

SPOJENÁ ZÁKLADNA THULE

Třicet tisíc stop nad západním pobřežím Grónska naše letka výsadkových lodí letí v sestupné bojové formaci a začíná klesat do víru z ledu a větru.

Nad touto částí ostrova zuří bouře a z naší výšky to vypadá, jako by se tu fyzicky zhmotnila zuřivost zimy. Mračna jsou jako ocelově šedá masa, která se z patnácti set stop táhne až k zemi. Když se naše výsadková letka ponoří do bouře, Hornety sebou v turbulentních vzdušných proudech okamžitě začnou házet ze strany na stranu. Během své modulářské kariéry jsem drsných atmosférických výsadků zažil hodně, ale jak ve stěží kontrolovaném letu klesám k povrchu Grónska a natřásám se jako hrášek v plechovce, marně vzpomínám, jestli jsem někdy zažil tak divoké počasí. Vedle mě a v řadě naproti tu ale se mnou sedí třicátka mladých mariňáků a DOS vojáků, takže nechávám štít přilby zvednutý a snažím se tvářit, jako by se nic zvláštního nedělo.

Taktická síť je nezvykle tichá. Vidím naši letku čtyř výsadkových lodí s kompletní rotou vojáků, jak ve vývrťce bojového sestupu klesá ke spojené základně Thule. V okolním vzdušném prostoru jsou i další vojenská vznášedla – dva protipozemní DOS letouny přilétají z jihu, jsou padesát kilometrů daleko a pět tisíc stop pod námi, a z vnitrozemí Grónska se

blíží letka výsadkových lodí Eurocorpsu, stále jsou sto kilometrů daleko a letí v klesající deltové formaci. Zezdola však nepřichází vůbec nic, žádné taktické signály jednotek uvnitř a v okolí velké spojené letecké/vesmírné základny Thule, o kterou se dělíme s Evropany.

„Nějaké zprávy ze zdola?“ zeptám se přes vysílačku pilota.

„Negativní,“ odpoví DOS poručík v kokpitu. „Nic nechytám. Žádná komunikace, ani aktivní radary. Mlčí i naváděcí maják. Přistávat v tomhle vířícím sajrajtu bude zábava.“

Na venkovních kamerách je vidět jen poletující sníh a led. Nevidím nic, podle čeho bych se mohl zorientovat, a jen díky svému vnitřnímu uchu a datům z kokpitu vím, že stále klesáme pod úhlem dvaceti stupňů. Bez funkčního naváděcího paprsku nemůže výsadková loď na plošině v Thule přistát automaticky a jenom pilotovy schopnosti rozhodnou, jestli na povrchu skončíme v jednom kuse, nebo jestli tam po nás za pár minut nezůstane jen kouřící kráter v ledu. Pilot v kokpitu není Halleyová – té by teď DOS výsadkovou loď nesvěřily – a já zároveň cítím úlevu a znepokojení, že moje manželka tenhle výsadek prosedí na letišti DOS základny v Burlingtonu.

„Odkud se tu sakra vzali?“ zeptá se jeden četový seržant na velitelském kanále.

„Modul, co dopadl minulý měsíc,“ odhaduji. „Hnali jsme se za ním dolů a pokropili jsme Dlouhány, co z něj vylezli. Modul skončil pod ledem. V tom krámu se muselo schovávat ještě pár dalších.“

„Oni dokážou přežít v ledu celý zatracený měsíc?“

„Teď to tak vypadá, seržante,“ odpovím.

Výsadek z minulého měsíce si pamatuji – kataklyzmatický dopad fragmentu trupu, semenný modul, který jsme krátce nato našli v ledu, Dlouhány vylézající ven přímo do naší palby a děsivý zvuk povolujícího ledovce. Semenný modul sklouzl do trhliny v ledu tak hluboké, že na její dno nedosáhly ani výkonné pátrací reflektory Waspu. Evropská armáda to pak převzala a místo havárie sterilizovala, ale vzhledem k současnému

stavu to vypadá, že jejich pátrání po přeživších Dlouhánech nebylo úspěšné. Možná prostě nejde zaznamenat stopy života pod kilometr tlustým ledem. S těmi parchanty bojujeme už pět let a pokaždé, když proti nim stojíme, nám maří plány a nutí nás měnit naši taktiku.

„Venkovní teplota je osmdesát tři stupňů Celsia pod nulou,“ ohlásí palubní inženýr výsadkové lodě. „Na povrchu je dvacet devět pod nulou a vítr o rychlosti devadesát uzlů. Možná byste si měli ještě překontrolovat vytápění, jinak to bude hodně krátký výsadek.“

Lehkou zbroj jsem vyměnil za vypůjčenou DOS zbroj ze zbrojnice výsadkové lodě. Grónské podnebí je tak nemilosrdné, jak jen na Zemi může být, zvláště na začátku zimy. Moje lehká zbroj nemá žádné vytápění, a kdybych z výsadkové lodě vystoupil jen v lehké laminátové skořápce, do pěti minut bych skončil jako nanuk. Vyzkouším funkčnost vytápění v zapůjčené zbroji a o chvíli později cítím, jak uvnitř zabudované tepelné zdroje vyzařují teplo.

„Zasraný Grónsko,“ zabručí četový seržant. „Myslel jsem, že ty hajzlové zimu nesnášej.“

„Taky že ano,“ odvětim. „Ale to zjevně neznamená, že v ní nedokážou přežít. Zkontrolujte připravenost družstev. A nikdo nepošle náboj do komory dřív, než budeme na zemi a venku z lodě.“

„Rozumím, poručíku. Expert jste tady vy.“

Lod' sebou prudce trhne doprava, pak se skloní a znovu zvedne, je jako zátka poskakující v peřejích. Bez zapnutých pásů by četa létala po celém nákladovém prostoru. Namáhaný trup Hornetu sténá a já se musím sám sebe ptát, kolik atmosférického napětí tihle staří unavení ptáci snesou, než z něj únava materiálu a fyzika udělají mračno trosek na grónské obloze, ze kterého budou pršet vojáci.

„Viditelnost na zemi bude stát za hovno a Dlouháni se na termovizi neukazují,“ varují četového seržanta a velitele družstev. „Jakmile seběhneme z ocasní rampy, vytvoříme prodlouženou

palebnu řadu. Padesátimetrové rozestupy mezi vojáky. Díky tomu toho přes TakLink uvidíme víc než vlastníma očima. Jakmile z té bouře něco vyjde, bez váhání si na to posvítíte. Bude to střelba na krátkou vzdálenost, takže zůstaňte ve střehu. A aktivní vysílání omezte na minimum. Oni ho cítí.“

Velitelé družstev postupně kliknutím oznamují, že rozuměli. Četa v Hornetu vypadá napjatě, ale odhodlaně. Nejsou to zeleňáci, co se mnou v Grónsku seskočili před necelými dvěma měsíci. Jsou to skoro sami DOS vojáci a já bych tu měl raději boji zocelenou četvu opičáků z vesmírné péchoty, ale nikdo z nich nevypadá, že by právě vylezl ze základního výcviku. Naopak se mi zdá, že pár z nich vypadá a chová se jako někdo, kdo už za sebou pár bojových výsadek má. Nová doktrína boje proti dlouhánským nájezdům klade důraz na rychlou reakci – jděte po nich co nejrychleji se vším, co zrovna máte k dispozici, a nemarněte čas čekáním na specialisty. Dneska v Severoamerickém společenství s protidlouhánskou puškou cvičí všichni, protože v boji s nimi může skončit kdokoliv.

„Představení začíná za tři,“ oznámí pilot. „Klesám pod tři tisíce stop. Dole vidím spoustu termálních signatur.“

Počítač ve zbroji mi ukazuje několik kilometrů okolí spojené základny Thule, rozlehlého vojenského zařízení, které spravujeme ve spolupráci s obrannými silami Evropské unie. Thule má velké letiště pro výsadekové lodě a dva a půl tisíce metrů dlouhé ranveje, kde může přistát všechno z arzenálu SAS, co má křídla. Zkontroluji data ze senzorů v přídi výsadekové lodě, ale na optice ve vířícím sněhu nic nevidím. Avšak termální senzory, to je úplně jiný příběh. Na místě, kde se základna tiskne k severozápadnímu pobřeží Grónska, hoří desítky menších i větších požárů.

„Než nás tam vysadíte, udělejte nízký přelet,“ zavolám do kokpitu.

„Jestli to k něčemu bude,“ odpoví pilot. „Viditelnost venku je nula na nultou.“

Vypnu přenos z venkovních kamer, protože právě teď mi

můžou nabídnout jen závrať a nervozitu. Bez viditelných referenčních bodů, bez oblohy nebo obzoru, ani nepoznám, jestli jsme orientovaní správně nebo vzhůru nohama, a moje vnitřní ucho se mě snaží přesvědčit o tom druhém. Raději se soustředím na svět, který mám přímo před nosem, na nákladový prostor a šestatřicet vojáků pod mým velením.

„Šedesát sekund,“ upozorní nás pilot. Červené světlo nad rampou začne blikat. Všude kolem mě se vojáci věnují poslední kontrole svého vybavení.

„Palebná řada,“ zavolám na kanálu čtyři. „Padesátimetrové rozestupy. Zbraně připravené hned, jak se vaše boty dotknou země. Když se před vámi pohne něco velkého, zastřelte to.“

Zkontroluji lokální TakLink kvůli ostatním četám, co jsou s námi ve vzduchu. Klesají za námi a trochu nalevo od nás, mají dosednout půl kilometru severněji. Výsadkové lodě Eurocorpsu jsou stále padesát kilometrů daleko, tak deset minut letu, spíš víc. Právě teď jsme tu jen my a ti, kdo přežili v základně Thule. Napojím se na místní obranný kanál.

„Pozemnímu personálu základny Thule, tady je DOS letka Burlington Jedna-Pět. Právě se chystáme dosednout uprostřed ranveje nula-osm Tango s kompletní rotou pěšáků. Jestli tady dole ještě někdo je, napojte se na TakLink datovou linku a čekejte.“

TakLink vysílače v našich zbrojích jsou navrženy, aby se dokázaly napojit na další zbroje v okolí a zapojit se tak do sítě, kterou vytváří nasazené SAS jednotky. Díky tomu se i v žáru bitvy informace sdílí bez prodlevy. Jak klesáme k ranveji v Thule, v malé bublině šedé mlhy taktické mapy okolí, kterou vytváří můj počítač, se objeví jen znepokojivě malé množství aktualizací.

„Vidím několik požárů,“ upozorní mě pilot.

Zkontroluji optický přenos a spatřím ve vířící bílé mase venku oranžové skvrny – nejméně půl tuctu velkých ohňů. Můj počítač využije kamery a rychle doplní taktickou mapu. Nejvýraznější oranžová zář vychází z tankovací stanice

u shluku velkých přistávacích plošin pro výsadkové lodě za ranvejí. Vypadá to však, že Dlouhání se neomezili jen na ničení palivové infrastruktury. Pokud jsou navigační údaje v mém počítači správné, zničili i budovu hlavních kasáren a fúzní reaktor, který napájel celou základnu.

Samozřejmě, že šli po reaktoru. Po tom jdou vždycky.

„Spočítejte mi stříbrné kulky,“ řeknu velitelům družstev.

„Tři,“ přijde odpověď.

Jenom? Málem to řeknu nahlas, ale zarazím se. Stříbrné kulky, přezdívkou vojáků pro nové protidlouhánské střely do raketometů MARS, jsou zvětšenou verzí nové munice do pušek, jen obsahují desetkrát víc stlačeného výbušného plynu a mají mnohem silnější penetrační jehlu. Jsou drahé, na polici ve skladu se ani neohřejí a většina produkce se dává stranou pro invazní flotilu na Mars, takže bych měl být rád, že na palubě vůbec jsou.

„Po jedné na každé křídlo a jednu doprostřed,“ rozhodnu.

„A zkuste s nimi neminout.“

„Rozumím,“ odpoví četový seržant a já téměř slyším, jak obrací oči v sloup. *Debilní poručík z flotily si myslí, že pěšáci z DOS neumí dělat svou podělanou práci.*

Ocasní rampa výsadkové lodě se otevře těsně předtím, než se ližiny dotknou zledovatělé ranveje, a poryv arktického větru projede nákladovým prostorem jak neviditelné ostří. Bouře venku dosahuje vrcholu, prostředí stejně nehostinné jako na nejhorších, stěží teraformovaných měsících, které jsem v osídleném koutu galaxie zatím viděl. Nevím, proč se jako druh snažíme žít na místech, kde nás počasí může zabít téměř stejně rychle jako Dlouhán nebo nepřátelská flešeta.

„Ven z lodě!“ zakřičí četový seržant, když rampa s tlumeným zaduněním dopadne na zasněženou ranvej. „První družstvo vlevo. Druhé střed. Třetí vpravo. Hněte zadkem!“

DOS pěšáci se vyvalí z lodě, zbraně připravené. Já sedím vzadu, takže musím vystupovat po vojácích. Rozepnu si pásy, vezmu z držáku svou M-90 a následuji poslední pěšáky sbíha-

jící po rampě. Dole trhnu nabíjecí pákou a pošlu do komory patnáctimilimetrovou protidlouhánskou střelu.

Všude kolem výsadkové lodě víří sněh, viditelnost může být tak třicet metrů. Počítač mi překrývá displej hledí všemi dostupnými informacemi z TakLinku. Rota zaujímá širokou přerušovanou palebnou řadu, zatímco výsadková loď se za našimi zády s řevem zvedá k obloze, aby nám poskytovala vzdušnou podporu. Napravo a nalevo jsou modré siluety – vojáci, které mé oči nevidí, ale počítač v mé zbroji zná jejich pozici, protože jsou všichni součástí naší lokální taktické sítě.

„Postupujte směrem ke komplexu,“ rozkážu a označím na taktické mapě nedaleký shluk budov. „A přejděte na termovizi. Dlouhány v ní nevidíte, ale lidi ano.“

Přepínám zobrazování ve své přílbě, dokud hledí nepřekryje termovize, zdroje tepla v beztvarem sněžném chaosu před námi jsou vyvedené v teplých odstínech oranžové a červené.

„Veliteli Jedna-Pět, kromě vás tady seshora vidím kulový,“ hlásí pilot. Můj počítač ukazuje trojrozměrný model jeho výsadkové lodě, jak se vznáší dvě stě stop nad našimi hlavami.

„Pohyb vlevo!“ zavolá jeden voják a můj rozpumpovaný systém zaplaví čerstvá dávka adrenalinu. Dlouhána přes podrážky cítím dřív, než ho uvidím. Nejsou ani zdaleka tak těžcí, jak jsem si dřív myslel, ale i tak váží několik stovek tun, a když někudy jdou, otřesy jejich chodidel dopadajících na zem jsou cítit čtvrt kilometru daleko. Tyhle otřesy jsou silné a rychlé – Dlouhán běží.

Na levém křídle se ze sněhové bouře vynoří něco obřího a bílého. Raketometčík na konci palebné linie zvedne svou zbraň, ale Dlouhán je příliš blízko a příliš rychlý. Ožene se hubenou paží nad zemí v místě, kde voják zrovna opírá raketomet MARS o rameno. Srazí ho stranou a voják zmizí ve spršce sněhu a ledu, odhozený do sněhové bouře něčím třicetkrát vyšším a tisíckrát těžším, než byl on. Raketomet MARS a drahocenná stříbrná kulka, třetina našich protidlouhánských raket, v okamžiku mizí i spolu s nešťastným DOS pěšákem.

Nemusím křičet rozkaz, aby se palebná linie přeskupila vlevo a zahájila palbu. Několik M-90 vypálí své plynem plněné projektily do siluety Dlouhána dřív, než se usadí sníh na místě, kde udeřil svou paží. Dlouhán do torza schystá dva, tři a nakonec čtyři zásahy z pušek, na tuhle vzdálenost prakticky nejde minout. Dlouhán zavravorá a s pronikavým kvílením upadne. Vypálím z vlastní pušky, tisknu spoušť, dokud nevyprázdním zásobník a závěr se nezasekne v prázdné poloze. Kanony výsadkové lodě nad námi ho kropí dlouhými hlasitými dávkami, z oblohy na nás jako ocelový déšť prší nábojnice. Dlouhán se pokouší narovnat, téměř se mu podaří zvednout na nohy, přestože ho zasypává krupobití střel a všude kolem něj vybuchují ledové gejzíry. Pak vedle mě zaduní raketomet MARS. Vzteká světluška s ocasem zplodín na Dlouhána letí nadzvukovou rychlostí. Zasáhne tvora přímo do středu trupu a tlumeně a vlhce vybuchne. Vytí přejde v táhlý bublavý chrapot, který znepokojivě připomíná chraptění umírajícího člověka, a Dlouhán se svalí do sněhu.

„Burlington Jedna-Pět, zastavit palbu!“ křičím na kanálu vzdušné podpory. „Je po něm. Šetřete munici.“

„Rozumím.“

Střelba nad námi ustane. Podle hodin v mém počítači celý střet trval necelých dvacet sekund od chvíle, co se Dlouhán vynořil z bouře, ale já jsem zadýchaný, jako bych bojoval celé ráno.

„Tady venku nás všechny ušlapou,“ řekne mi četový seržant. „Zbývá jedna stříbrná kulka a na tuhle vzdálenost je pušky nezastaví dost rychle.“

„Přesouváme se k těm hangárům, poklusem,“ rozkážu. „Prostor mezi nimi využijeme jako úkryt a další postup naplánujeme tam.“

Četa se rozeběhne k relativnímu bezpečí leteckých krytů, které jsou od nás více jak sto metrů daleko. Když běžíme přes zledovatělý beton, snažím se dávat pozor na výmluvné vibrace pod botami, které by oznamovaly příchod dalšího

Dlouhána. Jsem zvyklý bojovat s nimi na dálku, kdy je můžu vidět a využít dlouhý dostřel našich zbraní. Když se plahočím blizardem a kolem se plíží neviditelní Dlouháni, znovu si připadám jako velmi malá kořist. Za běhu vyměním zásobník v pušce a natáhnu do komory náboj. Hřmění lodních motorů nad námi se mění, jak s námi Hornet drží tempo a kryje nás seshora.

„Místní obrano, místní obrano, všem jednotkám na tomto kanále, prosím, ozvěte se,“ vysílám a snažím se do mikrofonu v přilbě příliš nefunět.

„Burlingtonu Jedna-Pět, slyšíme. Tady je poručík Selbe, Domácí obranné síly.“

„Jaká je vaše poloha, poručíku? Nemám vás na TakLinku.“

„Jsme v krytu pod kontrolním centrem. Strážní četu zlikvidovali. Polovina chlapů dole ani nemá zbroj.“

„Jak je do prdele mohla zaskočit horda dvacet metrů vysokejch zvířat?“ zeptá se mě přes kanál čtyř můj četový seržant. Obsazujeme prostor mezi dvěma betonovými dómy hangárů a já se krčím u jedné stěny a pozoruju okolí.

„Čekali byste tady Dlouhány?“ odpovím. „Seděli u snídaně během zatracený zimní bouře. Ve vymrzlý prdeli Země.“

Podle TakLink displeje je kontrolní centrum dalších dvě stě metrů za hangáry na druhé straně velké VTOL přistávací plošiny výsadkových lodí.

„Čekejte,“ zavolám DOS poručíkovi. „Máme tady na zemi rotu a další posily jsou na cestě. Spočítali jste Dlouhány?“

„Negativní. Zrovna začala bouře, když se ukázali a začali demolovat komplex. Nejlepší odhad založený na TakLinku je plus minus tucet.“

„To je kurva skvělý,“ zamumlám a dávám si pozor, abych to nevysílal. Ulovení tuctu Dlouhánů v téhle slotě jen s pěchotou a bez pořádné letecké podpory je v podstatě sebevražedná mise.

„Veliteli Burlington, ozvěte se,“ zavolám na nejvyšším velitském kanálu kapitána, který velí naší rotě.

„Veliteli Jedna-Pět, tady velitel Burlington, mluvte.“

„Jsme mezi hangáry u VTOL plošiny. Jeden z těch hajzlů nás napadl hned, jak jsme vystoupili z lodě. Složili jsme ho, ale máme KIA. Navrhují, abychom se tu na chvíli schovali a počkali na pěšáky z Eurocorpsu. Když se teď zkusíme spojit, zadupou nás do země.“

„S tím nemám problém,“ odpoví kapitán. Podle TakLinku je jižně od kontrolního centra u muničních skladů. „Jsme jen sto metrů od kontrolního centra, takže tam vezmu první družstvo a zajistím perimetr. Vy čekejte a spojte se s druhým a třetím družstvem, až dorazí Evropani.“

„Rozumím,“ odpovím. Pak přepnu na kanál družstev. „Čekáme na Evropany. Naši jsou v krytu. Není důvod spěchat a nechat se zabít.“

Četový seržant vydá zvuk se slabým nespokojeným podtónem.

Zkontroluji displej TakLinku a zmenším měřítko, abych zkontroloval letku výsadkových lodí blížících se z východu. Jsou třicet kilometrů daleko a v bojové formaci klesají k letišti, při současné rychlosti dorazí do pěti minut. Ze západu, směrem od severoamerického pobřeží, přilétá půl tuctu různých formací z výsadkových lodí a útočných letounů, ale momentálně jsou tak daleko, že by klidně mohly být až na Měsíci.

„Uh-oh,“ hlesne četový seržant. Zem pod našima nohama se znovu rozvibruje ve známém rytmu nízkofrekvenčních otřesů. Zvuk přichází z východního konce betonového kaňonu hangárů, ve kterém se schováváme.

„Kontakt na východě,“ informuji družstvo. „Připravte stříbrnou kulku a držte se dál od předku hangárů.“

„Jako by věděli, že po nás mají jít v bouři,“ poznamená jeden z velitelů družstev. „Jako by věděli, že nebudeme mít vzdušnou podporu.“

„Možná to věděli. Mají vesmírný lodě a teraformátory. Sice s nima neumíme mluvit, ale to neznamená, že jsou jen tupý zvířata,“ řekne četový seržant.

„A staví města,“ podpořím ho. „Nejsou to jen tupý zvířata.“
 „Mravenci taky staví města. To neznamená, že by uměli připravit přepadový plán.“

Počítač se snaží co nejlépe odhadnout polohu neviděného Dlouhána, který dupe na přistávací plošinu na druhé straně hangáru. Mapa je aktualizovaná kosočtvercovými oblastmi kontaktu – dostačujícími, abychom přibližně věděli, kde ten parchant je, ale ne dost přesnými, abychom tam poslali leteckou podporu. Jedno z družstev vytvořilo palebnou řadu v uličce mezi hangáry, ale Dlouhán nám nevyjde vstříc a nezkusí se vmáčknot do těsněného prostoru, kde by se z něj stal snadný terč pro soustředěnou palbu čtyř. Místo toho otresy slábnou, jak odchází do bouře.

Přiběhnu k palebné linii, kterou zformovalo první družstvo.

„Prochází přítel,“ oznámím jim. „Pozor, kam míříte.“

„Buďte opatrný, pane,“ varuje mě velitel družstva. „Ti hajzlové jsou rychlí.“

„To vím až příliš dobře.“

S připravenou karabinou obíhám roh hangáru. Celá četa za mnou míří zbraněmi svým směrem, a jestli se teď v ústí naší malé uličky nečekaně objeví Dlouhán, bude mi pořádně horko.

Jakmile zatočím za roh, vítr ztelně zeslábně. Sněhová stěna přede mnou se na okamžik zvedne a viditelnost se protáhne za těch pár metrů, které se mi nabízely od vystoupení z lodě. Vpravo přede mnou ve sněžné bouři s obtížemi rozeznám obří siluetu, je ke mně otočená zády a dlouhými klidnými kroky míří k hlavní kontrolní budově.

„Veliteli Burlington, jeden míří vašim směrem!“ zakřičím na velitelském kanále. „Blíží se k severní stěně budovy. Jedna-pět, vidíte ho na TakLinku?“

„Mám ho,“ odpoví spokojeným tónem pilot. „Střílím.“

Nad námi zaburácí autokanony výsadkové lodě. Jasný proud stopovek prořízne vířící sněhovou masu a žene se k Dlouhánovi. Zatočím doprava a běžím k Dlouhánovi na přistávací plošinu výsadkových lodí, abych se ujistil, že ho neztratím z dohledu

a budu Hornetu dál posílat zaměřovací data. Musím kličkovat mezi kusy ledu na betonu, a když se ohlédnu doprava, vidím těžká hangárová vrata z laminátové oceli rozervaná na kusy. Vznášedla uvnitř, půltucet protipozemních útočných letounů a výsadek lodí Hornet, jsou jen pokroucené vraky, rozmačkané na šrot a rozmetané po podlaze hangáru.

Dávka z autokanonu výsadekové lodě udeří Dlouhána do zad a srazí ho na zem. Obr se převaluje, s hlasitým kvílením padá na zasněžený beton a mává končetinami.

„Pokračujte v útoku!“ zakřičím na pilota. „Nepřestávejte!“

Pilot naší výsadekové lodě pokračuje v palbě. Další dávka Dlouhána zasáhne, když se pokouší postavit na nohy. Znovu se svalí na zem a přestane se hýbat. Náš pilot ho pro jistotu přejeďe ještě třetí dávkou.

„Další to má za sebou,“ řeknu na kanálu roty.

„Evropani se blíží z vektoru jedna-jedna-nula,“ oznamuje kapitán. „Dvacet kilometrů. Můžete zůstat sedět na místě, dokud si nevystoupí. Vaše rozhodnutí.“

Pár sekund se nad naší situací zamyslím.

„Seržante, přesuňte družstva kolem rohu do hangáru,“ spojím se s četovým seržantem. „Držet se u zadní stěny.“

Četový seržant příjem potvrdí beze slov kliknutím. Ikony, které na TakLink mapě v mém hledí zastupují vojáky v četě, se dají do pohybu, jak se družstva řídí mým rozkazem a přesouvají se do hangáru. Hangár je velký dóm ze zesíleného betonu, zjevně je příliš pevný, aby ho Dlouháni dokázali zdemolovat, a nepřítel teď bude muset přijít z předvídatelného vektoru předními vraty.

Bouře znovu trochu poleví. Přistávací plošina výsadekových lodí je velký čtverec sto na sto metrů a já skrz řídnoucí sněžení vidím na druhé straně další hangáry. Vrata jsou ve stejném stavu jako v hangáru, kde se schováváme, ale žádný další Dlouhán v dohledu není. Ani necítím, že by se nějaký pohyboval v okolí, žádné známé chvění země, které by znamenalo, že do čtvrt kilometru daleko kráčí jeden z těch dvacetimetrových

behemotů. Hádám, že buď tuhle část základny už opustili, nebo se naučili chodit po špičkách. Před pár lety bych se té druhé možnosti zasmál, ale ti parchanti předvádějí znepokojivou přizpůsobivost, když dojde na naši taktiku a prostředí.

„Jedna-Devět, tady velitel,“ ozve se ve vysílače velitel roty. „Jsme v suterénu u krytu. Mám palebné týmy u rohů budovy, takže pokud začnete střílet, dávejte si pozor kam.“

„Rozumím, veliteli. Přistávací plošina je čistá. Žádná viditelná nepřátelská přítomnost na plošině nebo v hangárech. Jestli tu ještě nějací jsou, už odešli,“ odpovím.

„Jedna-Pět, jaký máte nahoře výhled?“ zeptá se kapitán pilota výsadkové lodě.

„Veliteli, nevidím ani ň. Žádná aktivita. Poletím zkontrolovat severní konec ranveje a radarovou stanicí.“

„Zaďte te i na východ a udělejte nízký přelet nad elektrárnou.“

„Potvrzuji,“ odpoví pilot. Já už vím, co tam najde. Kdykoli Dlouháni zaútočili na naše osady, nejdřív šli po fúzní elektrárně a kompletně ji zdemolovali. Nevím, jestli z ní vychází nějaké emise, co nemají rádi – což je rozšířená teorie – nebo jestli jim došlo, že většina naší techniky je napájena z fúzních nádob uvnitř těch budov a že bez tepla, světla a vodních pump moc dlouho nepřežijeme.

„Elektrárna hoří,“ hlásí o chvíli později pilot. „Teda co z ní zbylo. Žádný kontakt.“

„Kam to sakra utekli?“ zamyslím se nahlas.

„Možná jsme je dostali všechny,“ tipuje pilot.

„Negativní. Ten chlap z DOS tvrdil, že jich tu byl tak tučet. My zatím složili jen dva.“

„Jak se obvykle chovají v koloniích?“

„Zdemolují naše věci, povraždí naše osadníky a pak se tam usadí sami,“ odpovím. „Udeř-a-uteč k jejich bojovým plánům nepatří. Musí být poblíž.“

Sledovaná bublina TakLinku se v následujících minutách zvětšuje a posouvá, jak čtyři čety na zemi mění pozice a pomalu postupující zničenou základnou, aby vykouřili Dlouhány, kteří

by se pokoušeli využít mizerného počasí. Nechci o nich přemýšlet jako o inteligentních a mazaných, protože to by bylo vážně nefér, když už nad námi mají tak velkou fyzickou převahu. Ale jak naše rota metr po metru metodicky zajišťuje základnu, aniž by narazila na Dlouhány, nemohu se zbavit nepříjemného pocitů vzadu v hlavě, že nás převezli. Jsme na vlastním písečku, na planetě, kde jsme se vyvinuli, v počasí a terénu, kterému jsme se přizpůsobovali desítky tisíc let, a zase musíme reagovat na iniciativu Dlouhánů a přizpůsobovat se jejich taktice. Tancujeme, jak oni pískají.

„SAS jednotkám, tady je Eurocorps. Slyšíme se?“ ozve se na lokálním obranném kanálu. Hlas má silný skandinávský přízvuk. Přepnu zpátky do role bojového koordinátora, odpovím na volání a v TakLinku vyhlížím nové příchozí. Do vzdušného prostoru nad Thule klesá letka osmi atmosférických výsadkových lodí rozdělených do dvou věčkových formací.

„Jednotkám Eurocorpsu, tady jsou SAS Domácí obranné síly,“ odpovídám. „Jsme na zemi s rotou pěšáků. Máme čtyř na přistávací plošině výsadkových lodí, v operačním centru a na jižním konci letiště. Dvě potvrzené VNO zabití. Někde tu jsou ještě další, tak si dávejte pozor. Viditelnost dole je pod sto metrů. Ty parchanty nevidíte dřív, dokud nebudou přímo u vás.“

„SAS, rozumím. Přistaneme na plošině a na severním konci ranveje. Dávejte si pozor, na co střílíte.“

Evropské lodě slyším dlouho předtím, než uvidím první z nich, burácení motorů tlumí bouře nad námi. Zvuk motorů je nezvykle pronikavý. O minutu později už jsou Evropané nade mnou. První výsadková loď Eurocorpsu vylétá z bouře a otáčí se o sto osmdesát stupňů, aby směřovala k otevřenému prostoru na severu, než se posadí na betonovou plošinu před hangáry, kde se ukrývá má četa. Výsadkové lodě Eurocorpsu jsou větší než Waspy nebo Hornety, ale nejsou tak velké jako Dragonfly. Vypadají štíhlejší a méně hranaté než naše vznášedla a jsou nesporně elegantnější než SRA výsadkové lodě

třídy Akula. Na rozdíl od lodí SAS a SRA mají ty Eurocorpsu modulární nákladový prostor. Celý zadek pod křídly je vyměnitelný, modul se dá odpojit a nahradit podle potřeb mise. Výsadkové lodě, které jedna po druhé vylétají z bouře a doseďají na plošinu, mají transportní moduly pro vojáky. Když ocasná rampa dopadne na beton plošiny, z nákladového prostoru se začnou hrnout vojáci Eurocorpsu v bojových zbrojích. Okamžitě kolem svých lodí vytvoří rychlou třistašedesátistupňovou formaci. Mávnou na nejbližšího Evropana, který se dívá směrem k hangáru, a voják skloní pušku a mávnutí mi rázně oplátí. Vyjdu z hangáru a s puškou skloněnou k zemi přeběhnu.

Evropští vojáci mají bojové zbroje, které v porovnání s těmi našimi objemnými vypadají téměř křehce. Přilby mají aerodynamické bez jediného tupého úhlu a vypadají, že jsou oproti našim tak dvoutřetinové. Voják, ke kterému jdu, zvedne ruku na pozdrav a vytáhne si hledí. Kamuflážní vzor na zbroji je směs černých a rudohnědých skvrn na světle až tmavě zeleném podkladu, jako by je někdo ohodil pár kbelíky zemitých barev. Vzor narušuje jen dánská vlajka na jedné paži a hodnotní označení na hrudi – dvě pěticípé hvězdy nadporučíka.

„Poručík Grayson, SAS flotila!“ překřičím rachocení nedařlých výsadkových lodí.

„Nadporučík Hansen, dánská armáda,“ odpoví. „Eurocorps.“

Rychle dánského nadporučíka seznámím se situací. Bojová datová síť našeho TakLinku není s tou evropskou kompatibilní a pokaždé, když musím slovy popisovat něco, co by displej v přilbě zobrazil za pět sekund, musím žasnout nad tím, že mezi sebou armády před komputelizací vůbec dokázaly efektivně komunikovat.

„Rozšíříme perimetr,“ řekne Hansen, když mu načrtnu hrubý obrázek situace. „Pokryjeme východ a západ, po dvou čtáčích na každém místě.“

„V tomhle počasí jich možná budete potřebovat víc,“ varuji ho.

Nadporučík Hansen se pousměje a kývne směrem k druhé vlně výsadkových lodí, co za ním přistává na plošině.

„Přivezli jsme si jich víc,“ řekne. „Žádný strach. My tohle místo známe dobře.“

Moduly na druhé vlně výsadkových lodí Eurocorpsu vypadají jinak než ty pěchotní, jsou nižší, ale širší, a já tuším co je uvnitř dřív, než spustí rampy. Burácení motorů výsadkových lodí přeruší túrování výkonných turbín, z nákladového prostoru nejbližší výsadkové lodě vyjede obrněné vozidlo a ostře zatočí doleva. Má šest kol a je menší než naše Muly, ale nevypadá o nic slabší. Pneumatiky jsou velké s plástvovým vzorem, vozidlo vypadá, že ho navrhli pro jízdu v hlubokém sněhu. Sleduji, jak řidič zapíná vnější světla, která jsou na tuhle vzdálenost tak oslepující, že přílba zaklapne hledí a přetáhne ho filtrem, aby chránila mé oči. Na střeše Muly se zvedne nebezpečně vyhlížející trojhlavňový rotační autokanon, který je dlouhý jako polovina transportního vozidla, které ho veze. Zbývající tři výsadkové lodě vyloží své Muly a jedna po druhé se vznesou k obloze. Skupina obrněných Mul zamíří na sever. Dvě se pak oddělí a jedou na východ, druhá dvojice po chvíli zatočí na západ. Autokanony na jejich střeších se otáčejí, jak senzory v Mulách v ledové bouři hledají svůj cíl.

„My se teď spojíme s našimi dalšími četami v operačním centru a prověříme jih,“ řeknu dánskému nadporučíkovi, který přikývne a odejde za svými vojáky. Ti se rozdělili do družstev a běží po přistávací plošině ve stopách, které ve sněhu zůstaly po Mulách Eurocorpsu.

„Veliteli, velitel Jedna-pět,“ zavolám velitele roty. „Evropani jsou na zemi. Přivezli obrněnce a zajišťují západ a východ. Žádám o povolení spojit se s čtvrtou četou a zajistit s první a čtvrtou jižní perimetr.“

„Veliteli Jedna-Pět, proved'te. My jdeme na povrch. Civilisti a technici zůstanou v krytu, dokud si nebudeme jistí, že je venku čistý vzduch. Za pět minut u jihovýchodního rohu operačního centra.“

„Jsme na cestě,“ odpovím. Pak přepnu zpátky na kanál čtyř.
 „Seržante, přesouváme se k operačnímu centru, kde se spojíme se čtvrtou četou. Jdeme.“

Opustíme náš úkryt v hangáru a vyjdeme na přistávací plošinu. Po cestě ke sto metrů vzdálenému operačnímu centru míváme obrovskou mrtvolu Dlouhána, kterého zabil pilot naší výsadkové lodě. Všimnu si, že většina vojáků lehce uhne stranou, aby zvětšili odstup od Dlouhána, ze kterého jde strach i po smrti. Masivní hlava je natočená naším směrem, a přestože Dlouháni nemají žádné oči, mám pocit, jako by si procházející vojáky prohlížel. Tlama bez zubů je lehce pootevřená. Tvarem lebky a čelistmi, které po spojení působí ptáčím dojmem, mi znovu připomínají malé pozemské dinosaury. Tlama je dobré tři, čtyři metry široká a mě napadne, jaké by to asi bylo, kdyby si mě Dlouhán hodil do pusy, aby obrovskými čelistmi vyzkoušel pevnost mé zbroje. Rychle tu myšlenku zaženu a znovu se soustředím na displej TakLinku.

Jižně od operačního centra všude vidíme známky dlouhánské aktivity. Jsou tu hluboké otisky obřích trojprstých chodidel, která vytrvale padající sníh ještě nestihl zaplnit. Záložní tankovací stanice na jižním okraji letiště je doslova rozmetaná, kusy pokrouceného kovu se povalují desítky metrů daleko. Ale tvorové, kteří ji tak důkladně zničili, nejsou nikde v dohledu. Jejich stopy vedou na východ a na jih a mizí ve sněhové bouři. Nejsem tak velký blázen, abych je stopoval pěšky a možná jim napochodoval do léčky, kterou nastražili pár kilometrů od nejbližšího pevného úkrytu. DOS kapitán můj názor naštěstí sdílí.

„Není důvod, proč bychom je měli sledovat pěšky,“ řekne.
 „Ať sem Evropani přivezou svoje obrněnce. Stejně to prověří rychleji než my. Zajistěte perimetr pro posily a čekejte, až se uklidní tohle poделанý počasí.“

„Slyšeli jste ho,“ řekne četový seržant družstvům, v jeho hlase zřetelně slyším úlevu. „Zpátky do operačního centra, lidi. A zůstaňte ve střehu pro případ, že by se rozhodli vrátit a dokončit, co tady začali.“

O hodinu později je na spojené základně provoz, jaký asi nezažila několik let. Naše DOS rota a Evropani už nejsou jedinými vojáky na zemi. Z pevninského SAS se k nám připojily další tři roty – dvě DOS a jedna VP – a polovina obrněného praporu Eurocorpsu rozšiřuje perimetr kolem zničené základny. Bouře polevila na pouze nepříjemnou úroveň a viditelnost stoupla nad sto metrů. Výsadkové lodě kolem nás dál přistávají pouze na ruční ovládaní. Ať už díky náhodě nebo své vychytralosti, Dlouhání si k útoku vybrali perfektní čas a počasí, kdy jsme se nemohli spolehnout na naše senzory a leteckou útočnou sílu.

„Do sprch a jídelny zamíříme hned, jak dorazí další DOS rota, která nás vystřídá,“ slibuje kapitán velitelům čet. Hlídáme jižní perimetr základny a jedna z našich čet se spolu se zbytkem personálu základny prohrabuje troskami operačního centra, aby se ujistili, že jsme tam nepřehlédli zraněné nebo uvězněné přeživší.

Informaci přepošlu své četě, která to přivítá s jednomyslnou úlevou. Vítr slábně a bouře polevuje, ale venku je stále třicet pod nulou a vyhřívání našich zbrojí už přesluhuje. Vždy jsem věděl, že Dlouhání jsou neskutečně odolní, ale jestli v tomhle prostředí dokázali bez podpory přežít celé měsíce, jsou ještě houževnatější, než jsem si myslel.

O pár minut později znovu slyším kapitánův hlas, tentokrát na soukromém kanále.

„Poručíku Grayson, vy máte modulářskou kvalifikaci, je to tak? Už jste s nimi bojoval dřív?“

„Ano, pane,“ odpovím. „Tři sta seskoků, plus minus.“

„Evropani našli něco v ledu, dvacet kilometrů severně. Vyžádali si naši VP rotu. Pošlu poručíka Thieda, aby převzal první četou. Vy se za pět minut hlaste na přistávací plošinu u velícího důstojníka VP roty.“

„Rozumím, pane,“ potvrdím překvapeně. „Už jsem na cestě.“

Vyřídím novinky četovému seržantovi a zkontroluji si vybavení. Pak se rozeběhnu k operačnímu centru a přistávací plošině za ním. Pár vojáků z mé čety si vymění zvědavé pohledy.

Zklamání, že se horká sprcha a teplé jídlo odkládají, přehlušuje nový nával strachu v mém žaludku. Na co Evropané v tom ledu narazili, že svolávají všechny VP mariňáky a moduláře v oblasti?

Jak se však plahočím po kolena vysokou vrstvou sněhu, uvědomuji si, že mám ohledně povahy jejich nálezu docela dost dobrou představu.

Až si příště půjdu ráno zaběhat, datapad omylem zapomenou doma.

KAPITOLA 3

ZIMNÍ LOV NA MEDVĚDA

Dvacet kilometrů severně od základny Thule to vypadá jako na mezinárodním vojenském srazu. Jsou tu výsadkové lodě SAS flotily i Domácích obranných sil, výsadkové lodě a obrněná vozidla dánského Eurocorpsu a personál v bojových zbrojích s minimálně pěti různými kamuflážními vzory. Vzdušný prostor je téměř stejně přečpaný jako ten na zemi. Když s VP četou sejdu z rampy, nad hlavami nám krouží několik letek výsadkových lodí SAS a Eurocorpsu, všechny mají na externích nosičích zbraně vzduch-země. Počasí je tu klidnější než bouře kolem spojené základny Thule. Mraky na obloze mají barvu roztaveného kovu, ale nesněží a já vidím dál, než se donese můj hlas.

„Roto Delta, pohyb,“ ozve se ve vysílačce velitel roty.
„Zájmová oblast je dvě stě metrů na severovýchod.“

„Zájmovou oblast“ jde snadno poznat i bez vizuálního překrytí, které nám velitel poslal do hledí v přílbách. V téhle části Grónska se ledovce sráží se skalnatými kopci a horami podél pobřeží a vznikla tu spousta údolí, roklí, kaňonů a trhlin v zemi, do jedné vypadají mrazivě, nebezpečně a nehostinně. Pestrá směsice mezinárodních ozbrojených sil se shromáždila v říčním korytu, které se táhne od nedalekého ledovce do dva až tři kilometry vzdáleného oceánu na západě a v tuhle zimní dobu

je úplně zamrzlé. Na severním břehu ledové řeky zejí ve srázu široké trhliny, půl tuctu obrněnců je seřazených před jednou z nich a míří do díry svými zbraněmi.

Jdeme k ledovému srázu. Než se dostaneme na jeho vrchol, jsem celý zadýchaný, nepříjemná připomínka, že jsem se po roce hlídání nováčků v Oremu ještě nedostal do své obvyklé bojové formy. Trhliny ve skalní stěně jsou sto metrů daleko. Zem před nimi se prudce sklání jako ledová rampa a ve sněhu se tam skví spousta obrovských tříprstých stop.

„Hádám, že teď už víme, kam odešli,“ poznamená četový seržant.

„Kde je ten chlap od flotily?“ zavolá někdo ve skupině před námi a já přeběhnu k rozmanitému houfu vojáků SAS a Eurocorpsu, kteří se shromáždili mezi obrněnými vozidly.

„Poručík Grayson,“ představím se DOS majorovi, nejvyššímu důstojníkovi, jakého tu uvidím. Vedle něj stojí kapitán z Eurocorpsu, vysoký chlap s islandskou vlajkou na zbroji. „Já jsem ten chlap z flotily.“

„Kapitán Clary tvrdí, že za sebou máte hromadu výsadků proti těm věcem?“ řekne major.

„Ano, pane. Pár set. Jsem bojový koordinátor.“

„Už jste někdy viděl něco podobného?“ Major ukáže palcem přes rameno na ledovou rampu vytesanou do povrchu ledovce. Temné ústí pukliny ve skále vypadá hrozivě a nepřátelsky.

„Ne, pane,“ odpovím. „Obvykle staví na povrchu. Nikdy jsem je neviděl zalézat pod zem. Ale taky jsem je nikdy neviděl v počasí jako tohle.“

„Máme tu minimálně půl tuctu různých sad otisků. Muly hlídají perimetr, ale potřebujeme zjistit, co je uvnitř. Vezměte si VP četu a najděte mi cestu, po které dolů dostanu obrněnce, ať ty hajzly můžeme vykouřit.“

Znovu se podívám na díru ve skále. Je tak dvacet metrů vysoká a méně jak pět metrů široká. Těžko uvěřit, že se tam protáhlo něco tak velkého jako Dlouhán. Nijak mě neláká vydat se do toho skalnatého tunelu za nimi, i když mi záda bude krýt

četa vesmírné pěchoty. Jenže právě teď jsem tady jediný modulář se zkušenostmi s bojem s Dlouhány a vypadá to, že mi právě tenhle úkol svěří.

„Co drony? Nemáte na výsadkových lodích nějaká RQ? Mohli bychom je poslat dolů a neriskovat tam mariňáky.“

„Nejsou standardní vybavení DOS výsadkových lodí a nemůžeme si dovolit čekat, až se tu s nimi ukáže loď VP. Prostě tam strčte hlavu a nahrajte i něco pro lidi od obrněnců. Žádný zbytečný hrdinství.““

„To zvládnu, pane,“ odpovím a zasalutuju jistěji, než se právě cítím.

„Raketometry MARS, jeden na tým,“ řeknu velitelům družstev své čety, když na plošině měníme výstroj a nahrazujeme flešetové pušky M-90 za protidlouhánské pušky. „V raketometech stříbrné kulky, kolik jich jen v Mulách a výsadkových lodích dokážete sehnat. Žádné termobarické rakety, pokud nechcete, aby nám na hlavy spadly tisíce tun ledu a kamení.“

„My tam půjdeme jen s ručními zbraněmi?“ ujišťuje se jeden ze seržantů.

„Nejdříve musíme prověřit, jestli tam Muly projedou,“ odpovím. „Trochu to tam obhlédneme a pošleme pro obrněnce. Dneska nemám chuť nastavovat krk pro Evropu, seržante.“

„Rozumím,“ odvětlí seržant.

Se vši tou palebnou silou seřazenou na ledovci za námi a hlídající na obloze vypadá nápad jít proti Dlouhánům s nedostatečně vyzbrojenou pěchotou jako kravina, posíláme na ně nejzranitelnější a nejslabší zbraně z našeho arzenálu. Ale Dlouháni zalezli na místo, kam se za nimi Muly a výsadkové lodě nedostanou, tak se vybavíme a začneme sestupovat po ledovcovém svahu do trhlíny ve skále, udržujeme roztaženou formaci s dostatkem prostoru mezi družstvy a spoustou připravených raketometů. Na holém ledu udělám jen tři kroky, než z podrážek zbroje automaticky vyjedou hroty. Přestože mi trojhranné hroty poskytují lepší trakci, musím si dávat pozor, abych kaž-

dých deset metrů neelegantně nespádl na zadek. S dvaceti kilogramy vybavení na těle bych pravděpodobně až na dno trhliny sjel bez sebemenší šance na zastavení.

Svah před trhlinou je sto metrů dlouhý. Jdu s prvním družstvem, které k ústí dorazí jako první. Za námi se druhé družstvo spojí s třetím a čtvrtým, aby z poloviny rampy raketometry MARS kryla náš postup.

„Na termovizi a infru se neukážou, ani v ledu ne,“ upozorním četú. „Zapněte světla na přilbě, maximální výkon. Můžete je zahlédnout jen vlastníma očima, tak ať je ten paprsek co nejděší.“

Kousek před skalnatým převisem se rampa ostře stočí doprava a pak pokračuje v ještě strmějším úhlu. Je to hranice mezi ledovcem a skalnatým říčním břehem. Rampa se stáčí v úhlu šedesát stupňů a sleduje skalní stěnu. Deset metrů za prahem, kde rampa přechází v ledový tunel, se ukáže prudký sešup.

„Koukněte na tu prasárnu,“ řekne vedle mě stojící seržant.

Ledový tunel se před námi propadá o dobrých pět metrů, pokračuje dalších deset a pak se znovu propadne. Vzor se opakuje, kam jen světlo našich přileb v temnotě dohlédne. Přepnu na noční vidění a spatřím půl tuctů schodů vytesaných do ledu, schodiště tvořů desetkrát vyšších než my.

„Do prdele,“ zakleju.

„Sem obrněnce nedostaneme.“

„Ne, to nedostaneme,“ souhlasím. „Muly takový pád nezvládnou.“

Přepnu na kanál velení roty.

„Majore, obrněnci jsou mimo hru.“

„Jo, koukám se na video,“ odpoví DOS major. „Jak to sakra zvládl?“

„Netuším. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Ani jsem nevěděl, že umí pracovat s úhly.“

Otočím se kolem dokola, abych majorovi poskytnul lepší pohled na své okolí, záběry odchází přes telemetrické spojení

v přílbové kameře. Jsme dvacet metrů od místa, kde rampa v úhlu devadesát stupňů padá dolů. Nalevo je holá skalnatá stěna řečiště. Napravo je ledovec a před námi je obludné schodiště, které Dlouhání nějak vytesali do ledu, klesá do hlubin jako monument nějaké dávno zaniklé civilizace. Ve tmě na hranici našich světel se nic nehýbe a s výjimkou větru profukujícího trhlinou tu vládne ticho.

„Opravdu jsou *tak chytří*?“ řeknu nahlas, i když ta poznámka patří spíš mě než někomu kolem.

„Co tím myslíte, poručíku?“

Otočím se a ukážu na místo, kde se rampa ostře stáčí doprava a stýká s kamennou stěnou.

„Výsadekové lodě a útočné letouny do téhle díry nedostanou rakety,“ vysvětluju. „Jen by narazily do skály a zavalily vchod. A nemůžeme sem poslat obrněná vozidla, protože tu postavili obří schodiště. Jako by se vyznali v našich zbraních a při stavbě svýho úkrytu se podle toho zařídili.“

„Sakra,“ hlesne major. „To jsou základy stavění bunkru. Zatačka u vchodu, aby se nedalo střílet přímo. Myslíte, že to věděli?“

„Do hajzlu, doufám, že ne.“ Stoupnu si na okraj prvního schodu a podívám se dolů. Pětimetrový pád stačí, aby se obrněné vozidlo nedostalo dolů bez převrácení, a pěšáci budou mít bez mechanické podpory problémy se šplháním.

„Zkuste se podívat trochu hlouběji do tunelu, poručíku.“

„Rozumím, pane,“ odpovím. „Budeme tu potřebovat menší pomoc. Natáhněte tažná lana z Mul a svažte jich pár dohromady. Budeme potřebovat tak dvě stě metrů.“

„Vyřídím,“ řekne major.

„Vážně chcete sešplhat tam dolů?“ zeptá se na soukromém kanále četový seržant.

„Máte snad na dnešek lepší plány, seržante?“ zeptám se a seržant se uchechtne.

„Napadá mě pár způsobů, jak bych radši strávil den, než špl-

háním do tunelu, kde se schovávají tři prdele Dlouhánů,“ řekne seržant. „Pane.“

„No, v tom se shodneme.“

„Ale stejně tam polezeme.“

Podívám se do tunelu za obřím schodištěm, kam až moje světlo dokáže rozehnat temnotu. Nic se tam nehýbá, ale já vím, že až po těch obřích schodech sešplháme, brzy se to změní.

„Jo“ řeknu. „Stejně tam slezeme.“

O deset minut později se na stometrovém svahu od Mul k tunelu táhnou dvě ocelová tažná lana. Po dlouhanském schodišti slaníme rychle, ale cesta nahoru potrvá znatelně déle. „Půjdu napřed s prvním družstvem,“ řeknu četovému seržantovi. „Druhé za námi půjde hned, jak zaujmeme hlídkové pozice. Jedno družstvo se hýbe a dvě kryjí, dokud nebudeme všichni dole.“

„Dole uvidíme tak sto metrů daleko. Jestli se na nás vrhnou, na střelení moc času nebude.“

„Jestli přijdou, budou muset jít za sebou a po všech čtyřech. Tunel není dost velkej, aby se tam vedle sebe vešli dva.“

„Tak ať už to máme za sebou,“ řekne seržant a já souhlasně zabručím.

Slaním s prvním družstvem na spodní schod, díky adrenalinu to zabere tak deset, patnáct sekund. Jakmile se moje boty dotknou ledu, odpojím se od lana a znovu popadnu pušku zavěšenou na popruhu. VP voják, který sjíždí po laně vedle mě, má na zádech MARS a hned ho opře o rameno a připraví ke střelbě. Přejdeme k okraji schodu a míříme zbraněmi do tunelu, zatímco zbytek družstva nás ve třísekundových intervalech následuje dolů tak rychle, jak jim to gravitace na laně dovolí. Římsa za námi je pět metrů vysoká, takže bez lan na Mulách se zpátky nedostaneme. Nemohu se zbavit pocitu, že jsme právě udělali první krok do pasti na myši.

Zopakujeme celý proces, přesouváme družstva po schodech, dokud nejsou všichni dole s výjimkou čtvrtého družstva, které

hlídkuje na posledním schodu. Hrubě vytesaný a nepravidelný tunel, ve kterém se nacházíme, je přibližně deset metrů široký a stejně vysoký. Není tu dost místa, aby se Dlouhán mohl postavit na zadní, ale stačí to jako nepříjemná připomínka, o kolik větší a těžší jsou a jak mrňavě člověk vypadá před Dlouhánem. *A teď jsme v první opravdové hmyzí válce, a ten hmyz jsme my, slyším ve vzpomínkách někoho ze své minulosti.*

„Veliteli Delta, vidíte to?“ zvolám veliteli roty. Když přijde odpověď, je rušená statikou.

„Spojení je mizerné, poručíku. A přenos dat není o moc lepší.“

„Zatím ještě nejsme moc hluboko. Jsme na úpatí schodiště a vidíme tak sto metrů dál do tunelu. Navrhuji, abyste po svahu poslal ještě pár lidí a umístil je za námi do zatačky, aby přes svoje zbroje přeposílali komunikaci a data. Když na něco naražíme, dáme vědět.“

„Rozumím. Pokračujte, ale opatrně.“

„Kapitán říká, že máme být opatrní,“ řeknu četovému seržantovi, který zavrtí hlavou a tiše se zasměje.

„Kdybych dělal bezpečnou práci, byl bych na základně a skládal spodky v prádelně,“ řekne.

O šedesát, sedmdesát metrů dál v tunelu konečně uvidíme něco jiného než temnotu na hranici dosahu našich svítilen. Vypadá to, jako by tunel končil, ale jak přijdeme blíž, ukáže se, že se tam tunel znovu ohýbá do pravého úhlu.

„Další zatačka,“ okomentuji záběry přilbové kamery pro kapitána, který náš postup sleduje z Muly. Komunikace teď funguje přes zesilovače ve zbrojích, řetězec VP mariňáků a DOS pěšáků je ve vizuálním dosahu rozmístěný na svahu a u ústí tunelu.

„Jestli se ten tunel ohne ještě párkrát, budeme tu muset nechat půlku čtyř jako zesilovače,“ poznamená můj četový seržant.

„Jestli se ten tunel ještě párkrát ohne, vrátíme se na povrch.“

Zkontroluji taktický displej, což je v temném tunelu v pod-

statě zbytečné. Za mnou je v třímetrových intervalech po dvojicích rozmístěná celá četa, třicet vojáků roztažených na sto metrech. V otevřeném prostoru by do palebné řady seřazená četa mohla útočícího Dlouhána najednou ostřelovat třemi tucty zbraní, ale tady dole budeme mít kliku, když stihne vystřelit první dvojice vojáků. Dlouháni nemohli vymyslet lepší způsob, jak nás připravit o téměř všechny naše výhody. Čím hlouběji do temného tunelu pronikáme, tím hlasitěji na mě naléhá paranoidní hlas v mé hlavě, abych odsud rychle vypadnul a nechal Evropany, ať to tu srovnají se zemí atomovkami.

„Seržante, vraťte se a hlídejte nám záda se třetím družstvem,“ řeknu četovému seržantovi. „Jestli se to tady vpředu podělá, budu od vás potřebovat, abyste urychlil stahování. Řekněte čtvrtému družstvu, ať má neustále připravené raketomety a navijáky. Možná odsud budeme utíkat.“

„Rozumím,“ potvrdí četový seržant, který nedokáže zcela skrýt úlevu ve svém hlase. „Hlavně tam dole nehledejte Medaili cti, poručíku.“

„O tu nemám ani ten nejmenší zájem, seržante.“ Ukážu směrem, kterým jsme přišli. „Poklusem a zadní hlídka, nebo se můžete ujmout hrotu. Volba je na vás.“

„Poklusem, pane.“ Seržant přikývne, otočí se a běží k ústí tunelu. Vojáci, které míjí, ho sledují se špatně skrývanou závistí. Velitel prvního družstva, desátník, jehož tvář za hledím nevypadá na víc jak dvacet, předstoupí a zaujme seržantovo místo.

„Jestli se v tom tunelu před námi něco pohne, chci, aby raketomety mířily nízko,“ povím prvnímu družstvu. „Půjdou k nám se skloněnou hlavou, tak se snažte střílet pod lebeční štít. Ta věc je pevná jako pancíř.“

Za zatáčkou je další rovinka. Tunel v ledu se o pár stupňů svažuje, vytrvale sestupuje k úpatí ledovce, které by se klidně mohlo nacházet stovky metrů pod námi. Je tu chladno a s výjimkou křupání bot na nerovném povrchu ticho.

„Otepluje se tu,“ poznamená někdo za mnou.

Zkontroluju na displeji údaj o teplotě a zjistím, že voják má

pravdu. Vzduch venku měl třicet stupňů pod nulou, ale tady dole je pár stupňů nad nulou. Environmentální systém obleku mě upozorní, že je tu o celé procento vyšší koncentrace CO₂. Dlouháni mají rádi teplý vlhký vzduch se spoustou oxidu uhličitého. Ať už tady dole dělali cokoliv, netrávili čas jen kopáním díry v ledu. Našli si nějaký způsob, jak provést omezenou teraformaci v tom nejhorším prostředí, jaké jim naše planeta mohla nabídnout.

Kdyby se tady těch parchantů dokázalo zakopat tisíc místo tuctu, byli bychom v prdeli, pomyslím si a zachvěji se při vzpomínce na to, jak blízko jsme loni k takovému scénáři měli.

Následující úsek tunelu je dlouhý několik set metrů. Lehce se stáčí doprava a dno vytrvale klesá. Stále jdeme po ledu, ne po kamenech, a já se snažím odhadnout, jak tlustý může být ledovec tak blízko skalnatému pobřeží.

Někde před námi, ve tmě za hranicí našich světel, se ozve hluboké zarachocení, jako kameny valící se po štěrkovém svahu.

Zastavím se a zvednu ruku.

„Stát,“ rozkážu na kanálu čtyři. „Raketometry dopředu. Všichni si hlídejte palebné pole.“

„Družstva, rozdělte se na čtveřice,“ nařídí četový seržant. „Tunel je na to široký dost. Jestli dojde ke kontaktu, první řada zaklekne a druhá střílí přes ně.“

Družstva za mnou se přeskupují podle nových rozkazů. Když na Dlouhána bude najednou mířit osm pušek, možná ho složíme včas. Před námi je stále dobrých sto metrů rovného tunelu a každý Dlouhán, který se odtamtud přiblíží, bude muset jít po čtyřech.

Rachocení v tunelu před námi pomalu slábně, dokud není temnota za hranicí paprsků svítilen stejně strašidelně tichá jako dřív.

„No, znělo to dost zlověstně,“ poznamená suše četový seržant.

Dál stojíme, zbraně namířené do tmy, a čekáme, že se z tunelu

vyvalí Dlouhán, který ten zvuk způsobil. V boji nablízko jsou děšiví, ale i tak bych teď raději na jednoho střílel, než bych dál pokračoval v plížení tunelem a tajil dech při každém zvuku.

„Ať už se vyserou, nebo vypadnou z hajzlu.“ Četový seržant mi čte myšlenky. „Rozmlátí celou základnu a pak si s námi chtějí hrát na schovávanou.“

„Bud'te opatrný na to, co si přejete, seržante,“ neodpustím si. Zaměřovací lasery pušek M-90 malují zelené šmouhy na ledových stěnách tunelu, ale balistické počítače nenacházejí nic, na co by se zaměřily.

Napravo se ozve nový zvuk, takové slabé skřípání. V kuželu světla své svítilny na přilbě vidím jen stěnu tunelu, ale zvuk je velmi blízko. Rychle projedu všechny sensorové módy – noční vidění, termovizi, infra. Když dojdu k mikrovlnám, kterým říkáme detektor srdečního tepu, to mé srdce nejméně dva vynechá. Za ledovou stěnu tunelu se něco hýbe, něco velkého a neurčitého, což sensor v mé přilbě vidí jen díky vibracím molekul vzduchu, který objekt rozráží při svém pohybu. Je to obrovské a přímo vedle nás, mnohem blíž, než by to mělo být, pokud stěna není tlustá jen pár metrů.

Dojde mi, co se chystá, a musím bojovat se všemi svými instinkty, abych neodhodil výstroj a neutíkal zpátky, odkud jsme přišli, než past sklapne.

Otočím se a otevřu kanál čety.

„Zpátky!“ zakřičím. „Stáhněte se!“

Škrábání po mé pravici přeroste v praskání a já vím, že je příliš pozdě, že jsme uprostřed pasti na myši, která se chystá sklapnout, že jsme v pasti, do které jsem nás jako neopatrný idiot zavedl.

Vojáci při plnění rozkazu nepotřebují pobízet, všichni už měli nervy na pochodu. Raketometčící skloní své zbraně a otočí se, aby následovali střelce z prvního družstva, kteří už mají několik desítek metrů náskok. Nalevo se ve zdi objeví trhlinka, pukání ledu připomíná výstřely.

Udělám tak pět, šest kroků zpátky tunelem, než ledová stěna

po mé levici vybuchne a v mrknutí oka zaplní celý okolní prostor. Už není žádné nahoře a dole. Padám a povolují sevření na pušce, kterou mi něco vytrhne z ruky. Mám pocit, jako by na mě někdo zaparkoval výsadkovou loď, zničující tlak mě drtí ze všech stran. Víím, že bez pevné zbroje by už ze mě byl hamburger, ale i pod její ochranou se mi zdá, jako by mě někdo strčil do obřího svěráku. Displej v hledí přilby náhle přestává fungovat a já před sebou vidím jen tmou, protože svítilna odešla taky. Chci křičet na kanálu čtyry, chci varovat své vojáky, ať vypadnou a vrátí se na povrch, ale stěží do plic dostanu dost vzduchu, abych mohl dál dýchat. Uplynulo jen pár sekund, co jsem mikrovlnným senzorem v přilbě zahlédl pohyb za stěnou tunelu. Neměl jsem ani dost času se vyděsit. Místo toho cítím jen zvláštní frustraci a vztekle si vyčítám, že jsem se nechal od Dlouhánů nachytat na našem domácím hřišti. Nedaleko, tak blízko, jako by byl jen pár metrů od mé hlavy, se ozve nepozemské vytí Dlouhána, ale zvuk je ztlumený ledem a pro mé uši je pouze bolestný, ne naprosto nesnesitelný jako jindy.

Pokouším se pohnout rukama a nohama, ale jsem uvězněný na místě, kde na mě spadl led. Vzduch, který dokážu vtáhnout do plic, nestačí na větší námahu a já omdlím dřív, než znovu ucítím strach.